

Prosinec 2012 – leden 2013 č. 129

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 15. října – Sv. Terezie Avilské

Drazí věřící,

sv. Pavel v listě Římanům píše: „Když se dáváte za služebníky k poslušnosti, jste služebníci toho, koho posloucháte, buď jako služebníci hříchu, což vede ke smrti, nebo jako služebníci poslušnosti, což vede ke spravedlnosti“ (Řím 6,16). Od té doby, co Eva poslechla hada a Adam Evu, v lidstvu zavládla poslušnost hříchu ke smrti. Do této beznaděje však vstoupil ve svém milosrdenství Bůh se zaslíbením, že Eva potře hlavu hada a na zem se vrátí „poslušnost poslušnosti“, tedy poslušnost Božího zákona, v kterém je zakořeněna každá spravedlnost. Plnost spravedlnosti je totiž pouze v plnosti poslušnosti vůči Bohu, vůči Jeho zákonu. A tuto plnost spravedlnosti přišel na zem v sobě naplnit náš Pán Ježíš Kristus. On jako člověk se stal v plnosti poslušný božským úradkům od svého početí až k smrti kříže. Přišel, abychom „osvobození od hříchu se stali služebníky spravedlnosti“.

Nezměrným darem Božího milosrdenství je právě vyrovnání Boží spravedlnosti skrze vtěleného Božího Syna – Boha samého. Jím je vyvážena nekonečná urážka Boží v hříchu, On je také více než spravedlivou odměnou všem, kteří osvědčili a osvědčí vůči Bohu věrnost.

Narozeného Ježíše v jeslích oslavují andělé a klaní se mu jakožto pravému vtělenému Bohu. Ti při zkoušce jako první viděli vtělení Syna, a aniž se snažili soudit o Božích úradcích, vyznali v čele se svatým Michaellem archandělem: „Kdo je jako Bůh.“ V poslušnosti osvědčili věrnost a jejich spravedlnost byla ihned odměněna nebeskou blažeností.

Nad narozeným Ježíšem vidíme se sklánět Jeho Matku, milosti plnou, jíž se nikdy nedotkla poskvrna hříchu, a tak se stala novou Evou – matkou lidstva nikoliv v záhubě, nýbrž k milosti smíření s Bohem. Panna Maria v lásce s hlubokou úctou a pokorou objímá Krále všech králů a Pána všeho stvoření.

Jak se však máme po těchto svatých stvořeních k jeslím Kristovým přibližovat my, jež přišel Syn Boží vykoupit z nesčetných hříchů a smýt naši nekonečnou vinu před Bohem, abychom nebyli zavrženi do hlubin pekelných? Nejprůpadněji nás k jeslím uvádí barokní básník, zbožným povzdechem pravivší: „Hoň mne – staré hříšné prase – bičemi svých milostí!“ Bičemi milostí Božích, kterými nás srážíš na kolena, tváří do prachu země, abychom smývali v slzách křížů své hříchy, byli

zachráněni před věčnou záhubou a přivnutí na Božské Srdce svého Vykupitele. Jsi to ty, Pane, který, jak praví žalmista, jsi „z lejna vyzdvihující nuzného“ (Ž 112,7) bičemi povzbuzujícími k pravé kajícínosti a k nápravě, bičemi, které tolik potřebujeme, neb často nemíváme sílu bez nich slyšet na spásná napomínání. Jen v tomto uvědomění si nesmírného Kristova milosrdenství vedoucího k návratu spravedlnosti při pohledu na toho, kdo je příčinou nespravedlnosti, a přesto k němu Kristus s láskou sestupuje – na sebe –, se můžeme odvážit v dobré vůli k němu přistoupit a najít opravdový vánoční pokoj a požehnání. Pokoj smíření s Bohem a návrat do Boží náruče je totiž jakožto nevypravitelný dar vtěleného Vykupitele jedinou pravou vánoční radostí, tou, kterou nám tento svět nemůže dát.

„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“
K prožívání Adventu a Vánoc v tomto pravém pokoji, o kterém při Kristově narození nad Betlémem zpívali andělé, Vám žehná

P. Tomáš Stritzko FSSPX

**Promluva Jeho Excelence arcibiskupa Marcela
Lefebvra
v semináři Saint Curé d'Ars ve Flavigny-sur-
Ozerain
dne 8. prosince 1988**

V tomto roce 1988 zahajuje Kněžské bratrstvo sv. Pia X. dvacátý rok svého trvání. 1. listopadu 1970 bylo uznáno, ale první seskupení seminaristů sahá do roku 1969. Z devíti seminaristů tohoto prvního roku zůstali jen dva, světící biskup Tissier de Mallerais a Pater Paul Aulagnier, představený francouzského distriktu. Tito dva jsou skutečnými sloupy Bratrstva, můžeme se na ně spolehnout.

Co se jen všechno událo během těchto dvaceti let! Lze téměř říci, že dějiny Bratrstva a dějiny tradice jsou dějinami dělení, bolestných

roztržek a štěpení. Ale myslím, že jsou to zkoušky, kterým je podrobena každé Boží dílo. Bůh zkouší a sesílá kříž.

Ať už je tomu jakkoliv a nehledě na všechny předpovědi těch, kdo nás při svém odchodu ujišťovali, že naše dílo je odepsáno, se Bratrstvo navzdory všem překážkám dále rozšířilo. Vždy jsem se v každém ohledu snažil naplňovat Boží vůli. Nezaložil jsem Ecône pro sebe osobně ani pro svoje osobní potěšení, a jestliže by to byla Boží vůle, Ecône by svoje brány uzavřelo.

Když člověk uvažuje o již vykonané cestě, počínaje prvními kroky ve Freiburgu, a o dnešních 220 kněžích a 250 seminaristech Bratrstva, rozdělených do šesti seminářů, potom může jen děkovat Pánu Bohu za to, že požehnal dílo, jež bylo založeno jenom proto, aby sloužilo Jemu a spásě duší.

Někteří nás opustili, protože jsme měli potíže s Římem, jiní proto, že se domnívali, že jsme se nikdy od papeže dostatečně nedistancovali. To byl především případ ve Spojených státech, kde se od nás v roce 1983 oddělilo dvanáct z našich devatenácti kněží, čímž potvrdili svůj sedisvakantismus. Tenkrát to byla pro Bratrstvo těžká a bolestná zkouška. Ale to vše se překonalo. Počet našich priorátů vzrostl stejně tak jako náš vliv.

A poté přišla biskupská svěcení. Mohli jsme se obávat vlny odmítání, jak to přece někteří předpovídali. Ale musíme s obdivem konstatovat, jak velice dobře věřící nakonec reagovali s mimořádným smyslem pro svůj úkol. Ukázali, že mají pravého ducha Církve. Bezpochyby se tu a tam objevilo rozechvění, váhání, ale nakonec dokonale pochopili, že nemůže být žádné jiné řešení než to, pro které jsem se rozhodl. Neboť kdyby již nebyli žádní biskupové, nebyli by již také žádní kněží a vůbec nic víc. Tradice by již neexistovala.

Není možné se vydat všanc konciliárním biskupům s jejich charismatismem, s jejich ekumenismem, s jejich ostudnými opatřeními v oblasti liturgie, s jejich stále nepochopitelnějšími myšlenkovými pochody. Když jsme se od nich jednou oddělili, už se k nim nemůžeme vrátit.

Počet věřících, kteří nás opustili, je minimální, z 200 nebo 300 rodin jedna. To je sice politováníhodné, ale bezvýznamné, zatímco naproti tomu k nám mnozí přišli, poněvadž byli právem toho názoru, že je nyní zajištěno další trvání Bratrstva a tradice. Nyní jsou tu stateční biskupové, kteří zachovají víru a ochrání víru malých dětí, Bohu díky.

Zatímco věřící ze svého hlediska všechno správně pochopili, tak se od nás naproti tomu oddělili k naší bolesti někteří kněží. Ačkoliv jich nebylo příliš mnoho, tak toho přirozeně obzvlášť litujeme. Kardinál Gagnon dokonce myslel, že ztratíme 80 procent našich věřících, našich kněží a našich seminaristů.

Ve skutečnosti jsme ztratili celkově 15 kněží, z nichž 12 odešlo k Bratrstvu sv. Petra. Při celkem 220 kněžích to představuje méně než 7 procent. U seminaristů to bylo asi 15 z 250.

V Ecône neodešel nikdo, ani v Argentině¹ a Spojených státech. Odchody byly u seminaristů v Zaitzkofenu a ve Flavigny. To je jistě politováníhodné, ale v poměru k celku opravdu málo významné. Ani to neotřáslo našimi seminaristy, kteří zůstali věrni.

Máme nyní čtyři biskupy, kteří navštěvují celý svět, aby biřmovali a světili kněze.

Já sám však již nebudu podnikat nic. Pokud mě budou zvat rektori seminářů, přijedu, abych pronesl nějaké přednášky. Těší mě, když vidím naše seminaristy. Musím přiznat, že 30. červenec pro mě byl skutečnou hranicí. Už bych nadále nemohl křížovat oceány. Bůh mi umožnil mít čtyři světící biskupy a já Mu za to děkuji.

Biskup Williamson nedávno v Austrálii biřmoval a v našem novém semináři poblíž Sydney uděloval první tonsury. Biskup de Galarreta udělil v semináři v La Reja již všechna svěcení, od tonsury až po kněžské svěcení. Biskup Fellay uděloval svěcení v Zaitzkofenu a biskup Tissier de Mallerais v Ecônu. Všichni se činí a já věřím, že můžeme chovat velké naděje.

Také počet povolání se nesnížil, naopak. Angličané místo toho, aby šli do Flavigny, odešli do Spojených států, kde je přijal biskup Williamson do svého nového semináře, který sice neznám, ale zdá se být velmi pěkný. Tento bývalý noviciát dominikánů může přijmout větší počet seminaristů než budova v Ridgefieldu. Pater Bruckberger vypráví ve svých pamětech, že jej poslali do Winony do vyhnanství! Je tam nádherná kaple s kostelním oknem, které představuje sv. Tomáše Akvinského, patrona našeho anglicky hovořícího semináře, což je šťastné řízení! Nyní jsou to naši kněží, kteří mají tento dům, a jsou tam velice šťastní. Pro seminář v Austrálii se našel velmi krásný dům, který se velice dobře hodí. Je blízko Sydney a má tam méně drsné podnebí.

Vskutku, Pán Bůh nám žehná. Jestliže nám to dovolí a seminaristé zůstanou věrní – protože tu jsou sice vždy v průběhu prvního ročníku

nebo po prvním ročníku nějaké odchody –, mělo by za normálních okolností docházet od příštího roku k asi třiceti novým kněžským svěcením ročně. Přestože by to bylo pěkné číslo, není to ve vztahu k celému světu jistě mnoho, neboť si nás žádají odevšad, ale je to přece jen už výrazná nadějná vyhlídka do budoucnosti. To je tedy současný stav.

Zajisté jsme měli u příležitosti biskupských svěcení čím trpět, neboť došlo k rozdělení, která nás velmi hluboce zasáhla. Je obzvlášť pozoruhodné, že ti, kdo nás opustili, jako Dom Gérard Calvet a mniši ze Sainte Madeleine du Barroux, byli předtím s biskupskými svěceními srozuměni. Dom Gérard to vyslovil v jednom kázání, přičemž uvedl a objasnil pět důvodů, které podle jeho názoru hovořily pro biskupská svěcení. Proč potom následně shledal jako dobré nás opustit a prakticky se vydat všanc progresistickému Římu? To je smutné a bolestné tajemství.

Totéž platí jistě pro ty naše kněze, kteří nás opustili. Je škoda a také politováníhodné, že lidé jako Romain Marie a Jean Madiran, kteří byli vždy na naší straně a našimi přáteli, si tentokrát mysleli, že nás nemohou následovat, a dali přednost tomu, následovat Doma Gérarda v jeho rozhodnutí. Toužebně bychom si přáli, aby si udělali jasno o skutečné situaci.

I když výslovně neprohlásili, že přijímají koncil a vše, k čemu se Řím v současné době hlásí, přece jen to činí mlčky. Tím, že se zcela vydávají všanc autoritě Říma a biskupů, budou prakticky nuceni být s nimi nakonec stejného smýšlení. Dom Gérard se nemůže stavět proti biskupovi z Avignonu. To není možné, neboť avignonský biskup, stejně jako lyonský arcibiskup kardinál Décourtay ohledně P. Laffargua² a kardinál Mayer, jakož i jiní biskupové, vyjádřili svoje myšlenky velmi zřetelně. Prohlásili: „Nejedná se jen o to umožnit jim liturgii, musí přijmout koncil, koncilu se plně a zcela podrobit, bez jakéhokoliv ústupku!“

Brzy se budou nacházet v naprostém rozporu sami se sebou, neboť jestliže přijmou koncil, budou muset přijmout i jeho důsledky. A k těmto důsledkům patří mimo jiné liturgická reforma.

U příležitosti kněžského svěcení pěti dominikánů komunity P. Oliviera de Blignières v Chéméré³, které se konalo ve Fontgombault, bylo vidět, že situace není tak jednoduchá. Biskup z Bourges se měl postavit proti svěcení kardinálem Mayerem. Byl to pak emeritní arcibiskup de

Milleville z Conakry v Guinei, spiritán, jehož jsem dobře znal, kdo uděloval svěcení. Já za sebe tady nevidím žádný rozdíl kromě případu, že by (snad) biskup z Bourges vyžadoval, aby emeritní arcibiskup de Milleville použil nový ritus. Ale každopádně je to neuvěřitelná představa, že se ve Fontgombault uskuteční obřad svěcení podle starého ritu se starou mší, zatímco jej na druhé straně biskup z Bourges mnichům upírá a světí je podle nového ritu. Kardinál Mayer by přijel z Říma, aby vysvětil dominikány z Fontgombault, před a s komunitou mnichů benediktinů, s obřadem podle starého ritu, který si tito posléze jmenovaní přejí a jenž jim zůstává upřený. To jsou nepředstavitelné rozpory.

V každém případě zde vyvstávají problémy, neboť biskupové se brání proti těmto takřkajíc s nimi spojeným tradicionalistům. Nechtějí takové lidi ve své diecézi, kde jim hrozí nebezpečí, že nastane rozvrat. Co mají dělat? Přidělit je do farností? To přinese štěpení: „Lidé nechtějí tuto starou mši, jsou zvyklí na novou. Lidé nechtějí latinu. Nechte nás v klidu! Lidé chtějí přijímání na ruku.“

Co má dělat biskup Louis-Marie Billé z Lavalu s pěti dominikány, kteří se v jeho diecézi dostanou více či méně všude? Co se stane? Bud' budou sami sloužit novou mší a podávat přijímání na ruku a poté se zcela začlení, anebo budou říkat: „Ó ne, my máme dovolení sloužit starou mší a nechceme podávat přijímání na ruku.“ Co bude potom dělat farář? Obrátí se na biskupa: „Co mám dělat? Oni mi ve farnosti způsobí zmatek.“

Obojí je nemožné. Jsou v bezvýchodné situaci. Biskupové jsou si toho jistě vědomi, a proto jsou nespokojení a dávají na vědomí, že nejsou s Římem zajedno.

V Německu má nyní biskup Josef Stimpfle z Augsburgu ve své diecézi německý seminář Bratrstva sv. Petra, který vede P. Josef Bisig, jenž býval rektorem našeho semináře v Zaitzkofenu. Usadili se ve Wigratzbadu, poutním místě v Německu poblíž Bregenzu. Měla tam být jedna osoba, která údajně přijímala poselství nejbližší Panny Marie. Je to hodně navštěvované poutní místo v augsburské diecézi, přičemž jsme kdysi i my uvažovali, že tam zřídíme náš seminář. Ale kvůli odmítavému postoji biskupa jsme dali přednost Zaitzkofenu.

Augsburský biskup jim dal zmocnění užívat původní milostnou kapli, ale dodal: „Jestliže půjdete do velkého kostela (který byl postaven asi před deseti lety), zakazují vám tam chodit v sutaně. Jděte v clergymanu“. První šikana!

Nato prosil P. Bisig kardinála Mayera, aby byl té dobroty a vysvětil na kněze jednoho seminaristu, který nás opustil a byl jáhnem⁴. Kardinál přislíbil, že toto svěcení provede po svěceních, která měl udělit ve Fontgombault dominikánům z Chéméré. Ale augsburský biskup se proti tomu postavil: „Nechci, abyste vykonal toto svěcení u mě.“ Takže nastoupili do autobusu a jeli do Říma, kde se poté konalo svěcení.

Neuvěřitelná situace. Řím je blízko tomu, aby proti sobě poštvál diecézní biskupy. Diecézní biskupové, to jsou dnes ve skutečnosti biskupské konference. Biskupové dnes už nereagují samostatně, sami od sebe. Pakliže biskup z Bourges a biskup z Augsburgu formulovali svá rozhodnutí, tak se to stalo až poté, co se dotázali svých spolubratří: „Pokud někdy bude nějaký problém s Římem, podpoříte mě?“ Biskupové jsou proti udělování povolení sloužit starou mší, jsou proti těmto kněžím, u nichž nevědí, co si s nimi mají počít.

Biskup (od roku 1991 kardinál) Henry Schwery ze Sitten, předseda švýcarské biskupské konference, napsal k tomuto tématu do Říma velmi ostrý dopis. Prohlásil: „To jsou nám už kněží z Ecônu milejší, ti nás neruší. Těmi se nezabýváme. Ale ať nás nikdo nezavazuje přijímat tyto kněze, kteří slouží mši sv. Pia V. a ponechávají si starou liturgii. My je nechceme.“

Jestliže se však švýcarská biskupská konference, německá biskupská konference, francouzská biskupská konference zastala biskupů, kteří zakázali mše, jež měl sloužit kardinál Mayer, potom to není žádná maličkost. Kardinál Mayer je prefektem Kongregace posvátných obřadů. Jemu bránit v tom, aby ve Francii nebo v Německu vykonal kněžská svěcení, to už vyžaduje pořádnou opovázlivost! Pokud se Řím bude chtít prosadit, s jistotou narazí na potíže. Znepřátelí si biskupské konference. Jestliže však biskupské konference jednotně vystoupí a prohlásí: „Ne, my to odmítáme“, potom Řím obvykle ustoupí a věc je vyřízena. Princip kolegiality vítězí. Biskupové, biskupské konference mají v rukou velení! Mohli jste to vidět ve Francii v otázce katechismu. Pokárání od kardinála Ratzingera zůstalo bez úspěchu. Řím ustoupil a učebnice náboženství „Pierres vivantes“ dále otravuje naše děti.

V Brazílii a celé Jižní Americe se biskupové (vyslovili) ve prospěch teologie osvobození a vzepřeli se vůči odsouzení P. Leonarda Boffa a Řím ustoupil. Je to pokaždé stejné.

Seminář „Mater Ecclesiae“, který otevřel svoje brány v Římě, je po dvou letech znovu zavřel⁵. Biskupové Francie prohlásili: „Nechceme u nás

tyto kněze. Nesmějí se svěřit na kněze. Ponechte si je, pokud chcete, ale my je mít nechceme.“ Kvůli odporu biskupů Řím seminář uzavřel a seminaristy poslal do diecézních seminářů.

To stejné musí přijít dříve či později též ve Wigratzbadu. Aby Řím neměl žádné potíže s biskupy, bude jistě radit členům semináře, aby vstoupili (do seminářů) ve svých diecézích. Kdyby byli početnější, pokud by se například jednalo o celý seminář našeho Bratrstva, který by přeběhl k Římu, bývali by si asi dali více námahy.

To jsou některé jednotlivosti, které zřetelně ukazují obtížnou pozici, v níž se Řím nachází ve vztahu k biskupům. Řím ve skutečnosti nechce tradici ani bránit, ani ji potlačovat. Chce jenom tyto mladé lidi a tyto kněze zcela opatrně přivést k přijetí koncilu, naprosto zjevně!

V průběhu posledních kontaktů, které jsem měl s Římem, jsem chtěl vícekrát vyzvědět a prověřit tamější úmysly, zda se opravdu něco nezměnilo. Změna se nezdála tak nemožná po zjištění katastrofálních a osudných neúspěchů, jež následovaly po koncilu, a také po návštěvě kardinála Gagnona a monsignora Perla, kteří měli možnost sami zjistit plody dobré práce Bratrstva. Za normálních okolností by bývali museli dojít k tomuto závěru: „Je třeba si uvědomit, že tito stoupenci tradice opravdu konají dílo Církve. Proč bychom je neměli hájit? Proč by se neměla v jejich prospěch přijmout velmi energická opatření?“

Ale zatímco jsem o tom v Římě diskutoval, zjistil jsem, že o tom nebyla řeč. Především mě nechtěli obeznámit s výsledky této kanonické vizitace. Nakonec jsem prohlásil: „To je přece nepřijatelné. Vždy já sám jsem prosil o tuto vizitaci. Tak nám přece někdo musí alespoň sdělit, zda jsme odvedli dobrou, či špatnou práci. Jestliže jsme jednali špatně, musíte nám učinit výtky, jestliže jsme jednali správně, musíte nám to říci.“ Avšak ani slovo!

Býval bych po podpisu protokolu podepsal i definitivní dohodu, kdybychom měli možnost se účinně chránit před modernismem Říma a biskupů. Je nezbytné, aby existovala taková ochrana. Jinak bychom byli přemoženi na jedné straně Římem, na straně druhé biskupy, kteří by se na nás snažili působit a nakonec nás otevřeně nutit přijmout koncil a tradici ve skutečnosti vyhladit.

Co by bývalo bylo nutné k tomu, abychom byli chráněni před Římem a před biskupy? Chtěl jsem v Římě komisi, která je složená výlučně z příznivců tradice a byla by na úrovni zastoupení tradice v Římě. Kdyby se kdekoliv vyskytly konkrétní obtíže, člověk by se mohl obrátit na tuto

komisi, jež by měla možnost nás bránit, protože by byla složena výhradně z lidí tradice. Tato komise měla mít sedm členů. Požadoval jsem, aby těch sedm členů náleželo k tradici. To nechtěli a prohlásili: „Jen dva. Pro nás pět, z nichž bude jeden předsedou a jeden místopředsedou, a pro vás dva.“

Dále jsem požadoval tři biskupy, aby byla zajištěna kněžská svěcení a biřmování. Oni prohlásili: „Ne, jednoho jediného.“

Bylo to na začátku května. Řekl jsem kardinálu Ratzingerovi: „Chci jako termín 30. červen. Mám u sebe podklady. Dám Vám je. Máte dva měsíce času, abyste prostudoval tři navržené kandidáty a viděl, kterého z nich si vyberete.“

„To není možné,“ řekl, „to je moc brzy.“

„Dva měsíce přece stačí! Takže 15. srpna?“

„Ó ne, v Římě se v červenci a srpnu nepracuje, to jsou všichni na dovolené.“

„Dobře, tedy 1. listopadu?“

„Ach, to nevím; víte, je to těžké.“

„Ale přinejmenším do Vánoc. Do Vánoc přece budete mít čas!“

„Nemohu Vám dát žádnou odpověď. Nic Vám nemohu říci.“

Viděl jsem, že nám nechtějí dát ani tohoto jednoho biskupa, a napsal jsem dopis, v němž jsem pohrozil: „Neschválíte-li mně tohoto biskupa na 30. červen, vysvětlím biskupy sám.“ Tváří v tvář této hrozbě mi potom řekli: „Dobrá, dobrá, tento biskup Vám bude dán na 15. srpen, ale musíte ještě připojit podklady k dalším (kandidátům). Papež musí mít možnost vybrat z tradičních kandidátů někoho, kdo mu bude skutečně vyhovovat.“

Býval bych musel přidat ještě čtyři nebo pět podkladů a potom by mi byli určitě řekli: „Tyto podklady se musejí prostudovat a není na to dostatek času. 15. srpen je příliš blízko. Posuneme to na později...“

Možná by mi bývali také řekli: „Lidé, které navrhujete, nejsou pro papeže vítání. Musejí se připojit ještě jiné podklady.“ A tak by mě bývali i nadále donekonečna vodili za nos, to bylo jasné. Kardinál Ratzinger to ostatně řekl zcela neskryvaně: „Ale Vy přece nepotřebujete vůbec žádné biskupy. Jestliže budete jednou uznání, můžete poprosit kteréhokoliv biskupa, aby vykonal Vaše kněžská svěcení.“

Zřetelně jsem cítil neústupný odpor. Namísto tří biskupů už jsme měli jen jednoho a pouze dvě ze sedmi míst v komisi. Takto pokračovat již

nebylo možné. Vůle Říma nepodpořit tradici, nedat jí skutečnou důvěru byla očividná.

To vše jsem vyložil Domu Gérardovi, když mě navštívil v Ecônu, a byl jsem opravdu překvapen, když jsem se o šest měsíců později dozvěděl, že vyjednával s římskými úředníky a přislíbil jim, že půjde s nimi. Uvidí sám potíže, které na něho dolehnou. Neboť oni ho již nepustí. Budou postupovat opatrně, pomalu, ale jistě.

Nyní, kdy je jeho klášter uznán, přijdou velmi pravděpodobně kněží z diecéze a budou u něho konat exercicie. Je jasné, že je bude muset nechat sloužit novou mší. Nebude moci nutit kněze, kteří k němu přijdou, aby sloužili starou mší. Oni ji už vůbec neumějí sloužit a budou podpoření biskupem, jenž řekne Domu Gérardovi: „Nechte tyto kněze sloužit mší, na kterou jsou zvyklí.“

Jelikož je klášter biskupem uznán, je otevřen všem a lidé budou přicházet. Budou požadovat přijímání na ruku. Co se stane, když jim je odepřou?

V benediktinském klášteře ve Flavigny Dom Augustin nejprve odmítal podávání sv. přijímání na ruku. Teď je nucen s tím souhlasit. Když přijel dijonský biskup Jean Balland světit kněze Doma Augustina, pozval své diecézany na obřad kněžského svěcení, což je zcela normální. Dom Augustin byl však přirozeně nucen koncelebrovat. A když si přišli věřící pro přijímání na ruku, nemohl jim je Dom Augustin před biskupem, který ve své katedrále a ve svých farnostech přijímání na ruku uděluje, odepřít. Uděloval tedy věřícím z diecéze sv. přijímání na ruku.

Je to ďábelský kruh. Člověk z něho již nevyjde. Vydali se všanc biskupům a dříve či později se nutně nebudou moci vyhnout tomu, aby dělali to, co zpravidla dělají biskupové. Je to bolestná situace a člověk by býval dokázal doufat, že se Řím ukáže více apoštolsky.

Když jsem svého času po celých jedenáct let každý rok navštěvoval papeže Pia XII., jehož jsem dobře znal, měl jsem pokaždé příležitost být přijat kardinálem Tardinim a kardinály-prefekty různých kongregací. Tehdy jsem cítil, že mám co do činění s pastýři, s lidmi, kteří mají misijního ducha, kteří mají starost o spásu duší a o Církev. Od té doby máme co činit s administrátory. Ohledně spásy duší a Církve si nedělají žádné starosti. Vše je chladné a byrokratické.

Kdyby měli jen trochu misijního ducha a starost o duše, potom by se po vizitaci kardinála Gagnona určitě vypracoval nějaký nalézací protokol.

Namísto zavírání očí by se muselo něco dělat pro ty semináře, jež jsou dobrými semináři.

Při této vizitaci nám činili komplimenty: „Ach, úžasné, tyto semináře! Jak to děláte? To je mimořádné!“

Sestrám z Fanjeaux řekl monsignore Camille Perl: „Na takových základech se musí znovu vybudovat Církev.“ Větší kompliment nemohli učinit! Ve skutečnosti je však monsignore Perl vůči nám nepřátelský. Nyní nás přímo pronásleduje.

Snaží se nás zničit! To má být ke spáse duší? To má být Církev? Říma, řídicí páky Církve, se zmocnila sekta a používá její autoritu, aby zničila Církev minulosti. Mají znetvořeného ducha a představují si, že toto zaměření na svět, tento universalismus, tento ekumenismus, který rozvíjejí, je náboženstvím budoucnosti a něco, co Církvi opět propůjčí život.

Oni se již nestarají o duše, zabývají se jen těmi velkými shromážděními, která jsou více politická než církevní či duchovní. Je to žalostná situace, a nelze si představit, kdy a jak by to mohlo skončit. Jejich duch je tak znetvořený, tak zaměřený proti tradici, že jsou právě i proti minulosti Církve. Také po těchto vizitacích poboček Bratrstva a komunit věrných tradici nezměnili svoje názory a pozůstává malá naděje, že by se tento stav mohl změnit.

Před kardinálem Gagnonem a monsignorem Perlem nebylo přece nic skryto. Mohli vizitovat všechno, co chtěli, klást otázky, jak chtěli.

Kardinál Gagnon byl opravdu nade vše milý. Dělal nám komplimenty, o které jsme vůbec neprosili. Například v Ecônu při poslední malé svačině před svým odjezdem řekl: „Máme radost, jsme velice spokojeni, že jsme viděli práci, která se v seminářích odvádí.“

A teď na nás nemilosrdně útočí. Prohlašuje: „Arcibiskup Lefebvre ohledně vztahů s Římem nic nepochopil. Řím chce opětné smíření, on chce uznání svého díla. My však chceme opětné smíření, a v čem spočívá? V uznání jeho omylů!“ To je tedy výsledek vizitace! To je neuvěřitelné! Nic si nevymýšlím. V novinách se psalo zcela otevřeně: „V uznání jeho omylů“, a to poté, co nám činili všechny tyto komplimenty! Nevím, který římský vliv je mohl po všech jejich prohlášeních tak naladit proti nám.

Po tom všem si myslím, že můžeme děkovat Pánu Bohu za přebohaté pozhánání, které nám dává. Neboť navzdory všem překážkám máme četná povolání. Jak v karmelu, tak i u sester v opatství Saint-Michel je

letos poprvé velmi mnoho povolání! U dominikánek stejně tak. Skutečně nemůžeme říci, že biskupská svěcení odradila mladé lidi a přinesla úpadek povolání a že všichni mají strach. Zcela naopak! Jedni jako druzí si říkají: teď jsme si jistí, že máme svátosti, jistí, že budeme vysvěceni na kněze, že katolická víra zůstane zachovaná. A to je nejdůležitější.

Bohudíky zde nestojí Bratrstvo osamocené. Posouvá Církev dál společně s dominikány⁶, dominikánkami⁷, kapucíny⁸, s kněžími Patera Lecareuxe⁹. Netvrdíme, jak nám neprávem podsouvají, že jsme sami. Jsme sjednoceni se všemi těmi, kdo chtějí, aby katolická církev pokračovala, a to podle nauky papežů, kteří ji vždy učili po celých devatenáct století až do II. vatikánského koncilu.

Bratrstvo není ani strana, ani sekta, která lpí na nějakém folklóru. O nic takového se nejedná. Situace je mnohem vážnější. My přece nechceme hájit jenom liturgii. Zajisté je liturgie výrazem naší víry a my nechceme, aby se na ni útočilo nebo byla znetvořena, ale podstatné a rozhodující jsou otázky víry.

Liberálové již nevěří v božství našeho Pána Ježíše Krista a nechtějí, aby se v ně věřilo. Všechny fundamentální pojmy Církve liberálové ničí. Tak například víra pro ně není něco objektivně existujícího samo o sobě, ona je náboženským pocitem. André Frossard ve své knize¹⁰ cituje od Jana Pavla II. definici jeho vlastní víry: „Má víra je výron mého podvědomí.“ To přesně odpovídá modernistické definici. Neboť jestliže je víra čerpána z podvědomí, může mít každý svou vlastní víru. Tímto způsobem se potom dospělo až k Assisi. Ctí se víra druhého, protože mu jeho podvědomí říká, co je Bůh. To mu sděluje právě jeho podvědomí, jeho pocit: Respektujme a uctívejme tedy náboženské pocity mohamedánů, fetišistů a všech ostatních. Ale to je hereze! To je úplné překroucení náboženství.

Církev nás učí zcela opačně na základě podání, že naše víra je přidržování se učení našeho Pána Ježíše Krista, zjevení. Nemůžeme si nám dané zjevení vybírat podle své libovůle, nýbrž se ho musíme svým rozumem pevně držet. To je víra. Musíme se podřídít Krédu, katechismu Tridentského koncilu. To se nedá změnit.

Bývali bychom mohli zaujmout i jiný postoj, především postoj radikální opozice: Papež dovoluje liberální myšlenky, je tedy heretikem, a proto již žádný papež není. To je sedisvakantismus: Je po všem, člověk již nehledí na Řím. Kardinálové, kteří byli papežem jmenováni, nejsou kardinály; všechna rozhodnutí, která přijímá, jsou nicotná. Pro tento

postoj se rozhodli P. Guérard des Lauriers a několik dalších kněží, kteří nás opustili: Již není žádný papež.

Osobně jsem byl vždy toho názoru, že by to byla až příliš zjednodušená logika. Tak jednoduše se věci nemají. Člověk nemůže někoho tak snadno výslovně nařknout, že je heretikem. Proto se mi zdálo správné, že se musím distancovat jen od faktů, abych přece jen s Římem udržel ještě nějaký kontakt a uznal, že v Římě je i nadále Petrův nástupce. Špatný Petrův nástupce, jistě, takový, kterého nesmíme následovat, poněvadž má liberální a modernistické názory. Ale je zde a může se kdykoliv obrátit. Na druhé straně má člověk, jak říká sv. Tomáš, právo i otevřeně se autoritám protivit, jestliže hlásají nebo vyznávají bludy. A to činíme. Kdo ví, zda Boží milost jednou nepohne papeže k obrácení? Někdy mi říkají: „To je utopie! Nikdy se vám nepodaří ho obrátit.“ Já si zde také skutečně nedělám velké naděje, neboť ne já ho mohu obrátit, to může jen Pán Bůh. Ale u Boha je možné všechno.

V každém případě se od doby, kdy jsme se biskup de Castro Mayer a já postavili proti papeži u příležitosti Assisi, již nekonaly žádné tak velké akce jako tehdy za jeho předsednictví. Byly zde ještě jiné podniky, avšak menšího významu. Přijal delegáty, ale nepředsedal. Poněkud se umínil. Když mi kardinál Ratzinger sdělil, že papež viděl kresby, které jsme vyhotovili u příležitosti Assisi, a že z nich neměl velkou radost, pouze jsem odpověděl: „Kéž by tyto kresby mohly přispět ke spáse jeho duše! Doufám za něho, že se tyto kresby nesplní v hodině jeho smrti.“ Ale je přece pravda, že v nebi není žádný ekumenismus. Jestliže chce papež pokračovat v ekumenismu v nebi, potom se plete. Proto říká zlý nepřítel v této kresbě: „Sem! Vy jdete špatným směrem. Cesta z Assisi nevede do ráje, nýbrž sem! Ke mně!“

Postoj, o němž jsem se osobně domníval, že musím přijmout, se mi zdá buď jak buď jako nejbezpečnější, nejúčelnější a současně nejvíce apoštolský, především kvůli naději na obrácení, kvůli naději přimět papeže skrze náš odpor a skrze důrazné zastávání našeho stanoviska nakonec k tomu, že se nad situací zamyslí. V protikladu k sedisvakantistům se orientujeme na něho jakožto nástupce Petrova. Obracíme se na něho s ohledem na tuto jeho vlastnost a modlíme se za něho.

Většina věřících a tradičních kněží jsou rovněž toho názoru, že nejopatrnějším a nejmoudřejším řešením je uznat, že na Petrově stolci se nachází nástupce, že je však nezbytné mu rázně protirečit kvůli omylům,

kteří šíří. Je povinností všech, kdo vyznávají katolickou víru, absolutně odmítnout tyto koncilní reformy, které jsou v rozporu s učitelským úřadem Církve a učením papežů před II. vatikánským koncilem.

Zajisté jsou také ti, kteří přímo onemocní z myšlenky, že se člověk musí protivit Římu. Nesouhlasí s tím právě proto, že skutečně nepoznali problém liberální invaze v Římě.

Proto jsme také vydali takové knihy jako „Otevřený dopis bezradným katolíkům“ a „Sesadili Ho z trůnu“, jakož i další dokumenty, především naše okružní dopisy. Stačí se orientovat podle těchto spisů. Podněcují k přemýšlení. Ti, kdo kolísají, mají možná ryze sentimentální víru, ale nemají ducha nauky učitelského úřadu Církve všech časů, tradice, tedy právě katolické víry. Říkají: „Nejsme se vším srozuměni, ale nelze se odloučit od papeže. Dáváme přednost tomu být alespoň právně, kanonicky, právoplatně spojeni s církevními úřady. Nemůžeme zůstat tak neomezeně odtrženi od římských úřadů a biskupů. To je nemožné. Ale uvidíte, že budeme udržovat tradici. Budeme se snažit. Podnikneme to a ono. Nechceme se dát obelstít.“ Všichni, kteří nás opustili a kteří takto hovořili, to vzdali. Nedokázali unést, aby byli příliš odloučení od církevních autorit. Ale abyste to správně pochopili, tyto církevní úřady nás chtějí postupně přinutit vzdát se tradice. Také vůči těm, kdo usilují o zachování tradice, budou církevní úřady prohlašovat: „Koncil! Koncil! To jsou velké Letnice! Musíte se podřídít! Můžeme vám povolit zachovat trošku tradice, ale vy musíte bezvýhradně přijmout koncil.“ Kardinálové Mayer a Décourtay nejsou osvobozeni a musí to (také) říkat. A co dělají Pater Bisig, Pater Laffargue a Dom Gérard? Jejich odpověď je potom tato: „My přece nejsme bezpodmínečně proti koncilu, je možné jej interpretovat.“

Ale tím se člověk dostává do rozporuplné situace, neboť právě ze zásad koncilu vzešel boj proti tradici. Jednoho dne je donutí, aby se vzdali také toho mála z tradice, co jim dnes schvalují. A také již dnes musí strpět neslučitelnost mezi trváním na tradici a aplikací koncilu. Je to bezvýchodná situace.

Již jsem zmínil případ Doma Augustina. Když mi svého času telefonicky sdělil: „Monsignore, už se nedostanu ke svěcením. Svěcení mnichů z kláštera chce provést dijonský biskup,“ ještě dodal: „Myslím, že nadále nemohu zůstat tak vzdálený Římu a církevním úřadům. Ale chci zachovat tradici. Nedáme se přemoci koncilními reformami.“ Nuže, teď

přece došel tak daleko. A potom, šest měsíců po našem telefonickém rozhovoru, už také sloužil novou mši jako mši konventní.

Ve Fontgombault stejně jako u Doma Augustina byl snížen počet mnichů, jimž bylo dovoleno sloužit soukromě starou mši. Obdrželi k tomu pokyny.

Církevní úřady jsou přesvědčeny o požehnání plynoucím z jejich mše, z jejich koncilu. Když se na římské synodě roku 1985 slavilo dvacáté výročí závěru koncilu, bylo všechno jen jedním jediným velebením koncilu: „Nové Letnice“! Aniž by se někdo déle zdržoval zjištěním, že přece mnohé není v pořádku, položil se hlavní důraz na veliké naděje, které lze vkládat do charismatického a letničního hnutí. V Římě o tom chtějí být tvrdošíjně přesvědčeni. Zatvrzele zavírají oči před katastrofami způsobenými koncilu, které nyní ještě sami dovršují, před troskami, které nyní sami činí z Církve tím, že ji boří. A chtějí, abychom se i my přidali a šli tímto směrem. Ale kdybychom v tomto smyslu učinili byt' jen jediný krok, kdybychom se bez zabezpečení podřídili úřadům, ať už by to bylo výhledově jen na více či méně dlouhou dobu, potom bychom se za dva, tři nebo čtyři roky tradice vzdali. Nemůžeme se podvolit úřadům, které nás chtějí donutit vzdát se tradice.

A tak jsem, jak jsem již zmínil, jel k rozhovorům do Říma, protože jsem chtěl vidět, zda bychom mohli s církevními úřady dosáhnout dohody, v níž budeme spolehlivě chráněni před jejich liberalismem, a zároveň bude zajištěna tradice. Musel jsem však dojít k závěru, že není možné uzavřít dohodu, která nám zajistí úplnou bezpečnost a současně dovolí přesvědčení, že Řím má upřímnou vůli spolupůsobit na zachování tradice. Čekal jsem až do 2. června, abych poté papeži napsal, že se s ním, i když mě to tolik mrzí, nemohu dohodnout. Nemá tentýž cíl jako já. Pro něho má uzavření této dohody za cíl podřídít nás koncilu. Můj cíl je zcela opačný, totiž abychom se mohli udržet mimo koncil a jeho vlivy. Opravdu pozoruhodné je to, že měsíc nato uvěřil Dom Gérard, že může opět uchopit ruku, které se pustil, protože doufal, že bude schopen zachovat tradici, i když bude podřízen hierarchickým úřadům.

V každém případě jim všem hierarchie neustále připomíná: „Koncil! Celý koncil! Copak jste nerozuměli?“ Jaký tedy bude náš postoj? Je jasné, že nemůžeme pěstovat vztah k nikomu z těch, kteří nás opustili či opustí z důvodu svého sedisvakantismu nebo proto, že se chtějí podřídít dnešní hierarchii, a přesto doufají, že udrží tradici. To není možné. My si říkáme, že člověk nemůže být podřízen církevním úřadům a současně

zachovávat tradici. Oni tvrdí opak. To by však znamenalo klamat věřící. Můžeme si ještě těchto odpadlíků jakkoliv vážit, samozřejmě nepřipadá v úvahu je urážet, ale nechceme se pouštět do sporů a dáváme přednost tomu, že s nimi už nebudeme nic mít. Je to oběť, kterou musíme přinést. Ale nezačalo to teprve dnes, trvá to již dvacet let. Nade všemi, kdo se od nás odloučili, jsme velmi zarmoucení, ale pokud chceme zachovat tradici, nemůžeme volit opravdu nic jiného. Musíme zůstat oproštění od kompromisů jak ve vztahu k sedisvakantismu, tak ve vztahu k těm, kdo se chtějí bezpodmínečně podřídit církevním úřadům.

Chceme zůstat spojeni s naším Pánem Ježíšem Kristem. II. vatikánský koncil sesadil našeho Pána z trůnu. My naproti tomu chceme zůstat našemu Pánu, Králi, Knížeti a Vládci celého světa, věrni. Nemůžeme ustoupit od této linie svého jednání.

A když nám někdo položí otázku, kdy dojde k nějaké dohodě s Římem, bude moje odpověď prostá: „Až Řím znovu povýší našeho Pána Ježíše Krista na trůn.“ Nemůžeme být stejného smýšlení s těmi, kteří našeho Pána zbavují trůnu. Toho dne, v němž uznají našeho Pána jako Krále národů a států, to nebudeme my, ke komu se navrátí, nýbrž katolická Církev, v níž my zůstáváme.

¹ V polovině roku 1989 opustil rektor semináře v La Reja v Argentině P. Andrés Morello s 5 kněžími a 20 seminaristy Bratrstvo, a sice v důsledku čistě politických interních různic, a tedy ne kvůli biskupským svěcením v roce 1988 nebo jiným zásadním teologickým rozdílům.

² P. Christian Laffargue byl dříve priorem priorátu Kněžského bratrstva sv. Pia X. Notre Dame du Pointet u Escuroles (departement Allier) a potom priorem priorátu sv. Ireneje v Lyonu. Po biskupských svěceních v roce 1988 v Ecône se s malým počtem svých tradičně smýšlejících věřících oddělil od Bratrstva a s nimi se souhlasem lyonského arcibiskupa kardinála Alberta Décourtaye vytvořil samostatnou obec.

³ P. Louis-Marie (dříve Olivier) de Blignières, bratr P. Bruna de Blignières, byl vysvěcen na kněze 25. srpna 1977 ve farním kostele v Châtelperrou (departement Allier) arcibiskupem Lefebvrem na zodpovědnost priora Doma Gérarda Calveta ze Saint Madeleine du Barroux. Roku 1982 založil v Chéméré la Roi (departement Mayenne) samostatnou dominikánskou komunitu Saint Vincent Ferrier podle řehole sv. Dominka se svým časopisem „Sedes sapientiae“. Po biskupských svěceních v roce 1988 byla tato komunita uznána Římem. Vůči arcibiskupu Lefebvrovi byl od počátku neupřímný a v důsledku toho a až do dneška otevřeně nepřátelský (Fideliter č. 62, květen – duben 1988, a č. 79, leden – únor 1991).

⁴ P. Walthard Zimmer z Vídně byl vysvěcen na kněze 10. prosince 1988 v Římě kardinálem Augustinem Mayerem a připojil se k semináři Kněžského bratrstva sv. Petra ve Wigratzbadu.

⁵ Seminář „Mater Ecclesiae“ byl založen roku 1985 pod ochranou kardinála Ratzingera pro sedm z Ecône vyloučených seminaristů a jeho vedení svěřeno irským sulpiciánským kněžími.

⁶ Dominikáni z Avrillé (departement Maine et Loire) byli založeni P. Innocentem-Marie Chassagnem, který byl vysvěcen na kněze 29. června 1982 v Ecône arcibiskupem Lefebvrem, jako samostatná komunita.

⁷ Dominikánky z Brignoles a Fanjeaux.

⁸ Kapucíni v Morgonu (departement Rhône) byli založeni roku 1979 kapucínským knězem Eugènem de Villeurbanne jako vlastní samostatná komunita.

⁹ Farář Bernard Lecareux založil roku 1970 v Mériigny (departement Indre) vlastní komunitu podle spirituality Vladimira Ghiky a nazval ji jakožto její představený „Fraternité de Transfiguration“. Vladimír Ghika, filosof, teolog a papežský prelát, byl rumunským pravoslavným, konvertoval, stal se lazaristou a roku 1930 byl v Paříži vysvěcen na kněze. Předmětem jeho spirituality je modlitba a návrat odloučených křesťanů Východu do Církve.

¹⁰ „Nebojte se! André Frossard v rozhovoru s Janem Pavlem II.“, nakladatelství Neue Stadt, Mnichov, Curych, Vídeň 1982.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA PROSINEC – LEDEN

Růženec a možnost svatě zpovědi vždy půl hodiny před mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

Každá neděle	– 10.00	– Mše sv. (2. a 4. v měsíci chorální a Svátostné požehnání)
Každé úterý (kromě adventu)	– 18.00	– Mše sv.
1.12.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
8.12.	– 10.00	– Neposkvrněného Početí – Mše sv. (chorální)
24. 12.	– 8.30	– Vánoční prima
	– 9.00	– Vigilie Narození Páně
25. 12.	– 00.00	– Půlnoční Mše sv.
	– 10. 00	– Boží Hod Vánoční
26. 12.	– 10.00	– Sv. Štěpána – Mše sv. s lidovým zpěvem
27. 12.	– 17.30	– Sv. Jana – Mše sv. a po ní svěcení vína
31. 12.	– 8.00	– Výstav Nejsvětější Svátosti
	– 15.00	– Mše sv. s lid. zpěvem a po ní děkovná pobožnost
1. 1. 2013	– 17.30	– Mše sv. (chorální)
2. 1.	– 8.00	– Nejsvětějšího Jména Ježíš
4. 1.	– 17.30	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 1.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
	– 15.00	– Svěcení tříkrálové vody
6. 1.	– 10.00	– Zjevení Páně – Mše sv. s lidovým zpěvem

V adventu kromě nedělí a 8. 12. *denně* – 7.00 – Roráty
Ostatní dny (kromě adventu) – 8.00 – Mše sv.

PRAHA

PRAHA-VINOHRADY, Národní dům, nám. Míru 9

2. a 16. 12.		
6. a 20. 1.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)

PRAHA-MICHLE, Kaple sv. Anežky České, Na Záhonech 10

3. a 17. 12.	– 7.00	– Roráty
25. 12.	– 00.00	– Půlnoční Mše sv. (chorální)

STARÁ BOLESLAV

25., 26. a 30. 12. – 10.00 – Mše sv. (chorální)

FRÝDEK-MÍSTEK

Zámecké nám. 1251, 1. patro

2. a 16. 12.
6. a 20. 1. – 10.00 – Mše sv. (chorální)

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

9., 23. a 30. 12.
13. a 27. 1. – 10.00 – Mše sv. (chorální)

SPOJIL, Pod Habřím 56

26. 12. – 10.00 – Mše sv. (chorální)

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

9. a 30. 12., 13. 1. – 10.00
23. 12. a 27. 1. – 17.30 – Mše sv. (chorální)

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

9. a 23. 12.
13. a 27. 1. – 17.30 – Mše sv. (chorální)

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na prioritě: 548 210 160